

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi B. K.J.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 grudnia 2009 r.,
w sprawie z powództwa Gminy W.
przeciwko B. K.-J.
o rozwiązanie umowy i wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 grudnia 2011 r.,

- 1.) odrzuca skargę;**
- 2.) oddala wniosek radcy prawnego H. F. o przyznanie wynagrodzenia za świadczenie skarżącej pomocy prawnej.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy odrzucił wniosek pozwanej B. K.-J. o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 18 czerwca 2008 r.

Postanowienie Sądu Okręgowego pozwana zakwestionowała skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 25 września 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), która zmieniła przepisy dotyczące skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W zakresie nieobjętym hipotezami powyższych przepisów w przypadku powstania szkody wskutek wydania orzeczenia przez sąd skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna. Od prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się przed sądem powszechnym, bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych (art. 424^{1b} k.p.c.).

W związku z tym skarga B. K.-J. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od

wyroku zaocznego podlegała, jako niedopuszczalna, odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Oddalono wniosek pełnomocnika pozwanej, ustanowionego z urzędu, o zasądzenie od Skarbu Państwa wynagrodzenia za świadczenie pomocy prawnej w postępowaniu zażaleniowym. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, wniesienie i popieranie przez pełnomocnika, ustanowionego z urzędu, niedopuszczalnego środka prawnego nie uzasadnia przyznania mu wynagrodzenia za świadczenie stronie pomocy prawnej w sposób nieprofesjonalny (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC Zb. Dod. 2011, nr C, poz. 72 oraz z dnia 22 września 2011 r., V CZ 66/11, LEX nr 960548).